

шитъ земля глаголы устъ моихъ!“ Таѣхъ пѣсенъ, която е пълна отъ увѣщанія и прещенія, е оставилъ Моисей за паметникъ въ будущи-тъ родове.

Послѣдний пѣтъ той говорилъ на народа, като баща на дѣца-та си: „Азъ трѣбва да умрѣ въ пустынѣ-тѣ; но вы ще прѣминете прѣзъ Иорданъ и ще влѣзете въ онаѣхъ прѣкраснѣ земѣ, която ви е обречена отъ Бога. Бѣдете всякога вѣрны Богу. Прѣдъ небо-то и земѣ-тѣ, като прѣдъ свидѣтели, оставямъ ви мое-то благословеніе и проклятіе: благословеніе — ако останете вѣрны Богу; проклятіе — ако отстъпите отъ Него! Подиръ время изъ-помежду васъ, изъ помежду ваши-тъ братія, ще въздигне Богъ другъ пророкъ, като мене; Него послушайте.“ Тойзи пророкъ, подобный Моисею, е Господъ нашъ Исусъ Христосъ. Подиръ това Моисей възлѣзълъ на единъ горъ, отъ гдѣто могълъ да погледне отдалече на земѣ-тѣ, която была обѣщана на сынове-тъ Израилевы, на земѣ-тѣ, гдѣ живѣяли нѣкога неговы-тъ прадѣды, Авраамъ, Исаакъ и Іаковъ; той ѣ видѣлъ съ всички-тъ ѣ плодоносны поля, рѣкы и высокы планины. Тамъ, на върха на горъ Наванъ, въ Моавитскѣ-тѣ земѣ, ся прѣставилъ Моисей. Мѣсто-то, гдѣ почива прахъ-тъ му, останѣло неизвѣстно.

ГЛАВА XLV.

Исусъ Навинъ.—Влизаніе-то въ обѣтованиѣ-тѣ земѣ.

Кой ще воведѣ сынове-тъ Израилевы въ Обѣтованиѣ-тѣ Земѣ? Моисея го нѣмало, народъ-тъ осиротѣлъ; но живъ Богъ всемогущій! Той изпълнилъ съ Своя Духъ Исуса Навина, и заповѣдалъ му да довърши работѣ-тѣ, която была наченѣта отъ Моисея.

Израилтяне-тъ цѣлы тридесать дни оплаквали смъртъ-тъ Моисеевъ, послѣ излѣзли изъ стана и съ чуденъ на-